

Egyetem — közélet

Előző számunkban megjelent jegyzetemben („Névvel nem mondok véleményt”) olyan vizsgálódásokra próbáltam reagálni, amelyek valamilyen módon a „közéletiség” fogalmával kapcsolatban, adott újságíró (gyakornok)-i praxisom során nemtetszésem (dühömet, átkozódásomat — tetszés szerint focézandó!) váltották ki. (Már jeleztek több válasz [vital, cikk érkezését — tehát nem eredménytelenül foglalkoztam a problémával. A személyes vállalkozásom társadalmi aktusának fontosságát hangsúlyoztam az említett jegyzet befejező részében, egy Marx idézettel megjelölve. Ebben az idézetben szó van a „társadalom által adott eszközök”-ről, mint amelyek meghatározzák a magánérdek megvalósulási terét. Nos, a következő lépésben ezeket kellene megvizsgálni (olyannyira közös erővel és szellemi energiával, mint amilyet az előző jegyzet — egyelőre még előttem ismeretlen — visszhangja ígér). Maradjunk most a szűkebb környezetben, tehát lássuk azokat az egyetemi fórumokat, amelyek az általános egyetemista rendelkezésére állnak, s amelyek az általános egyetemista közéletét gyökörölköztetik. Vagyis vizsgáljuk meg azt, hogy ezeken a fórumokon mennyire lehetséges közéletben megvalósulnia, illetve ez a megvalósulás milyen mértékben függ tőle, és milyen mértékben másoktól — vagy valami mástól.

A közélet címszó alatt „A magyar nyelv értelmező szótárában” (Akadémiai, 1961. 447. old.) a következő áll: „2. (sajtó) a közösség politikai, társadalmi, tevékenységi, életviszonyai a., az egyén részvétele ebben: (a magánélettel ellentétben): a nyilvános, társadalmi élet.”

Egy ilyen meghatározás (értelmezés) bizonyosan kívánnivalót hagy maga után egyes szaktudományok szempontjából — innen azonban messzire vinne utunk; hát maradjunk az egyetemi létkörnyezetben és maradjunk annál, hogy ezek szerint mindaz, ami nem magánélet, az közélet, legalábbis ha utóbbi kisebb vagy nagyobb közösségi szervezetszféra történetik. Az egyetemeken különböző fórumok hordozzák magukon jellemző vonásukat a szervezetszféra, s az egyetemi ifjúság lényegében véve ezeken a fórumokon vehet részt a „nyilvános, társadalmi életben.”

KISZ-szervezetek, hallgatói pártcsoport, s mindaz, ami ezekhez kapcsolható, — A KISZ végülis azért van, hogy mindahhoz, ami a nyilvános társadalmi életet

jelenti, közéleti fórumot biztosítson. Ez magán az adott KISZ-szervezetben belül többféleképpen valósítható meg, legszélesebb értelemben minden mozgalmi megmozdulást ide vehetünk. Nyilvánvalóan kiemelt jelentőségűek tárgynak szempontjából a politikai fórumok, a hallgatói érdekképviselet különböző formái és a küldöttértekezletek. Utóbbi — a diáktanársal együtt, amelyről még szó lesz! — kinevezhető a legfontosabbnak, tekintve, hogy az általános egyetemista számára minden bizonnyal a legszélesebb körű fórumot jelenti. A KISZ feladatai közé tartozik a párttagságra való előkészítés, a párttagok nevelése — e program keretén belül és értelmében alakulnak meg a hallgatói pártcsoportok, amelyek egy-egy adott pártszervezetben belül intenzívebb és minőségében is más jellegű közéleti résztvevői kell hogy legyenek.

Kollégiumok, klubok — A fenti fórumok lényegében a tanulmányi munkához kapcsolható intézményekben belül adódnak, de a kollégiumok és klubok, a nyilvános, társadalmi élet egyéb fórumai is szorosan kapcsolódnak a KISZ-hez, lévén, hogy vannak kollégiumi KISZ-szervezetek s a klub-munka is szervesen összefügg a KISZ-el. Tehát egész egyszerűen megállapítható, hogy a nyilvános, társadalmi életben a lehetőségek adódnak. Most már csak arra lehetünk kíváncsiak, hogy ezek a lehetőségek valójában mit tartalmaznak, sőt: mit tartalmaznak az egyéni megvalósulás, az egyén megvalósíthatóságának szempontjából.

Tudjuk, hogy az egyetemi ifjúság jelentős része KISZ-tag, eleve így érkezik az egyetemre (mert beléptették, mert be akart lépni, mert gimnazista fejje nem tudta igazán, mi az a KISZ, vagy mert éppen ezért vagy ennek ellenére az egyetemen szeretne részt venni a társadalmi élet adott formájában), s mert KISZ-tag, a szervezett közéletben részt kell vennie. Azt is tudjuk, hogy éppen ez a „kell” az oka nagyon sokszor annak, hogy az adott (lehetőségi!) fórumon való részvétel a fizikai jelenlétre szűkül. Munkatervükben és akcióprogramjukban alighanem minden KISZ-szervezet megfogalmazta már, hogyan lehetne „aktivizálni” a tagságot. Ez nagyon jó, viszont még jobb lenne, ha ezeket az „elveket” KISZ-vezetők és KISZ-tagok közösen megélhetővé tennék. A KISZ itt természetesen csak abból a szempontból fontos, hogy adott körülményeink között, az egyetemista számára, a legadekvátabb

társadalmi fórum. Az is világos, hogy mindenki számára tökéletesen és véglegesen megfelelő elveket ugyan lehet találni, de ezeket ugyanolyan tökéletesen megélni, „a gyakorlatban alkalmazni” — nehéz dolog. Végülis a társadalmi életnek — a KISZ-en belül is — vannak speciális területei, személyes képességek, érdeklődésnek megfelelően. Itt jónéhány részletkérdésbe torkolnánk, s ezen a helyen (az újságban), magam sem tudok mást, mint újabb „elvet” javasolni, amit persze nem én találtam ki: társadalmi (köz-) életet csak közösen, mindenki demokratikus és emberi jogainak lehetségesen maximális tolerálásával lehet jól, egy-egy szervezett közösség egésze, s e szervezett közösség egyes tagjai számára is megélhetően csinálni. Nem véletlenül szúrtam közbe a demokratikus és emberi jogokat. Az egyetemi ifjúság számára adott fórumokon ezek érvényesülnek, hangsúlyozásuk ugyanakkor mégis fontos (szerintem), lévén, hogy respektálásuk meghatározó érvényű egy szűkebb (de szervezett) közösség bármilyen témájú vitájától kezdve, mondjuk, egy küldöttértekezletig. Voltam küldöttértekezleten, ahol igen sok kiváló ötlet, javaslat hangzott el, a KISZ-bizottság beszámolóját kiegészítendő, s akik ezeket tették, nemcsak demokratikus jogukkal éltek, vagy nemcsak demokratikus kötelességüket (?) teljesítették, hanem egy nagyobb közösség demokratikus jogát és kötelességét is magukévá tették. Nem másodlagos kérdés azonban, hogy olyanok is felszólaltak, akik szemmel láthatólag szenvedtek s akár önsz, akár vélt érdekeket hangoztatva közszereplési viselkedésükben legfőbb idiótáknak raboltak egy-kétszáz embertől. Ezt nyugodtan nevezhetjük a demokratizmus lehetőségével való visszaélésnek. A nagyobb közösség demokratizmusa lehetőségének elpusztítása ez, nemcsak a többi egyén, de a közösség esélyének a csökkentése. Nem marad más megoldás, mint hogy meg kell tanulnunk a nyilvános, társadalmi életben való szereplés koreográfiáját. Anélkül, hogy írásom mostani, első részében mélyebben belemennék el kell sajátítani a mindennapi, társadalmi és politikai cselekvés adekvát formáit. Aminek megvan az elméleti alapja, de a mai, konkrét gyakorlat azt követeli, hogy ezt az alapot megélve haladjuk túl.

(Folytatjuk)

BELÁNYI GYÖRGY

Kérdőjelek és felkiáltójelek

(2. oldal)

Mit terveznek a kollégiumokban?

(3. oldal)

Művészet: csoportjainkról

(4. oldal)

Kobalt sugárterápia Szegeden

(7. oldal)

...és aztán szüret

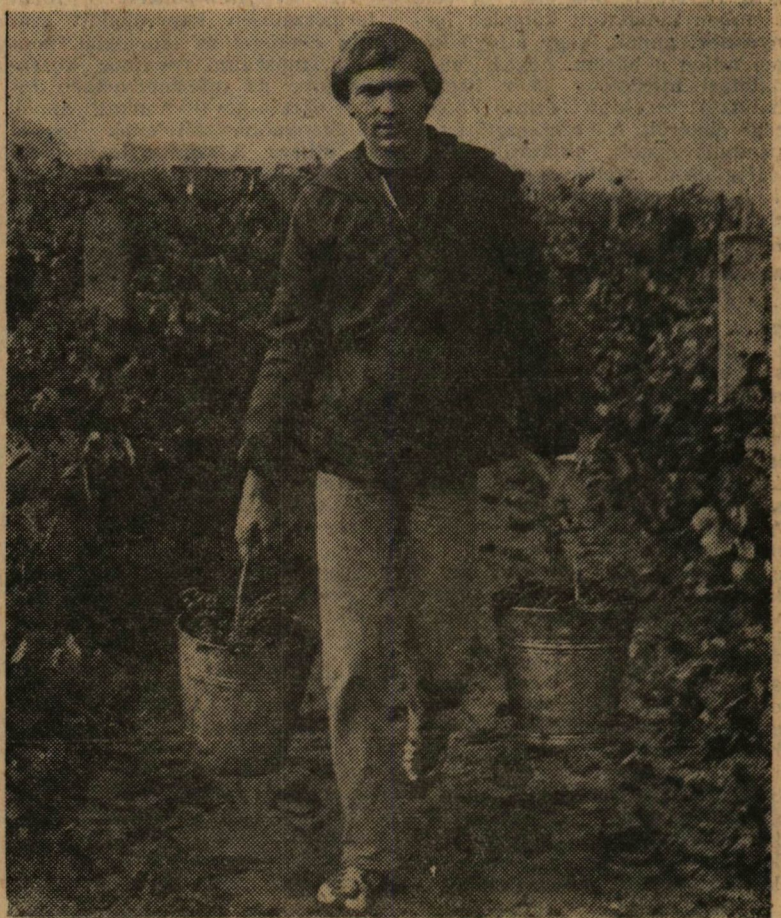
Elsőéveseinknek minden év augusztusában gólyatáborokat rendeznek azzal a céllal, hogy a leendő egyetemi polgárok ismerkedjenek egymással, intézményükkel és a várossal. Oktatás még nem lévén, munka közben alakulnak az ismeretségek, a kapcsolatok. Szeptemberben megkezdődik az oktatás, de a hallgatók újabb lehetőséget kapnak egymás megismerésére és a munkavégzésre. Ennek a kontaktus-teremtésnek nemcsak az elsőévesek örülnek, hanem a felsőbb évfolyamok „öregai” is, mert egymást és a munkát ugyan ismerik — de egy-egy-iket sem alaposan. Erre az alaposabb megismerésre ebben a tanévben is lehetőség nyílt, hisz hallgatóink október eleje óta társadalmi munkát végeznek. Az időjárás — egyelőre — jó kedvesítő, a meleg nap-sütésben bizonyára jó hangulatban telik az idő, s telnek a puttonyok is.

Tájkép — sorokban

„Ebédkiegészítés”

Karizom-erősítés

(Rigó Barnabás felvétele)

Négy tányér „kalória” a zsűrinek — avagy kollégiumi pajkosság (Cikkünk az 5. oldalon)

Kitüntetések

Kiváló Munkáért kitüntetésben részesítette a művelődési miniszter a József Attila Tudományegyetem oktatói közül azokat, akik a természettudományi karok tanterveinek felülvizsgálatában és korszerűsítésében kiemelkedő munkát végeztek; dr. Fejes Pál tanszékvezető egyetemi tanár, dr. Medgyesi László docenst és dr. Király Dezső adjunktust. Ugyanezért a munkáért további hat oktató dr. Andó Mihály docens, dr. Csányi László egyetemi tanár, dr. Császár József tanszékvezető egyetemi tanár, dr. Fehér Ottó tanszékvezető egyetemi tanár, dr. Gécseg Ferenc tanszékvezető egyetemi tanár és dr. Gilde Ferenc docens jutalmat kapott. A kitüntetések és jutalmakat dr. Antalffy György, a tudományegyetem rektora adta át október 15-én az intézmény párt- és társadalmi vezetőinek jelenlétében.

Cigányóvodát patronálunk Dorozsmán

Már harmadik éve végezzük közművelődési munkánkat Dorozsmán, a cigányiskolában illetve óvodában. Eleinte mint közművelődési „kiscsoport” tevékenykedtünk, később már csak hárman maradtunk. A többiek azóta más patronálási munkát végeznek.

Az iskola és az óvoda a könyvtár udvarában található: mindössze három tanterem. Ebből egyet az óvodások foglalnak el, egy az alsótagozatosoké, a harmadik a felsőtagozatosok tanterme.

Elég szoros a kapcsolat a két intézmény között. A gyerekek tulajdonképpen 3 éves koruktól 14 éves korukig egy udvaron belül mozognak. Ha elérték a megfelelő kort, illetve tudásszintet, „csak” másik terembe, másik nevelőhöz kerülnek.

A tanárokat is ismerik mind-egyik odajáró gyereket, így a tanítónő már tudja, milyen gyerekek kerülnek később az osztályába. Szinte minden gyereknek van testvére mindhárom teremben.

Mind az iskolába, mind az óvodába csak cigánygyerekek járnak. (Tervezik, hogy fokozatosan megszüntetik ezt a két intézményt, és a gyerekeket beköltöztetik heterogén osztályokba.)

Mi a homogén osztályoknak és óvodai csoportoknak a munkáját ismerjük. Egy évig a felsőtagozatosokhoz jártunk ki. Nem jött létre megfelelő kapcsolat a tanárral és miközöttünk, így a gyerekekkel is nehezebb volt foglalkozni. Ehhez hozzájárult az is, hogy itt a gyerekek együtt vannak 10–14, sőt 16 éves korukig. A kisebbeket még csak le tudjuk kötni, a nagyobbakat viszont csak néha voltak hajlandók velünk együtt játszani és tanulni.

Egy év után úgy döntöttünk, hogy az óvodában folytatjuk munkánkat. Itt két óvónő foglalkozik egyszerre a kis-, a középső- és a nagycsoporttal. Az óvónők lelkesedéssel fogadtak, örültek, hogy segítségükre leszünk. Bemutatták, hogy hogyan zajlanak le a különböző foglalkozások, megismertették a gyerekeket.

Meghívtak a különböző rendezvényekre. Ilyenkor mi is készültünk ajándékkal. Máskor viszont

úgy voltunk a gyerekekkel, mint óvónénik; így tudtuk legjobban megfigyelni az ottani életet.

Talán az óvoda játsza a legfontosabb szerepet és birkózik meg a legnehezebb feladattal, ahhoz, hogy ezek a gyerekek — majd jóval később — próbálják megtalálni helyüket életük során.

Az óvoda az első állomás, mely kiszakítja a kicsiket a megszokott otthoni környezetből, és hozzászoktatja őket a kultúraltalabb körülményekhez. Igaz, otthon továbbra is minden nap a régi módon folyik az élet, de ezekre a kicsikre lehet a legjobban hatni, őket lehet a legjobban irányítani. Nem megy veszendőbe a sok munka, ha az iskolában az itt elsajátított dolgokra még ráépül valami.

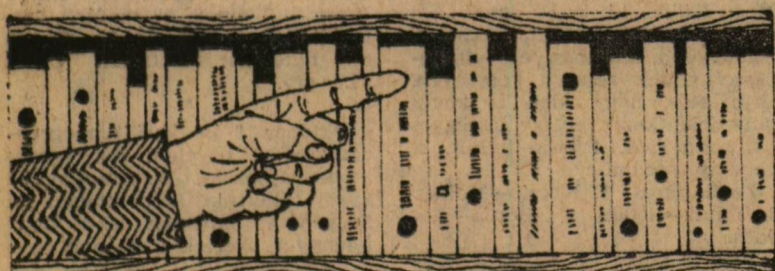
Ebben azonban sok problémát kell leküzdeni. Legnagyobb probléma, hogy a kiscsoportosok szinte egyáltalán nem tudnak magyarul. Nehéz megtanítani a legalapvetőbb dolgokat is. A nagycsoportosok ebben viszont sokat segítenek: tolmácsolnak.

Csak egy-két olyan gyerek van, akit nyugodt lelkiismerettel lehet iskolába küldeni. Az iskolaérettséget vizsgáló teszt megoldásakor megdöbbentő dolgokat nem értenek vagy nem tudnak megfelelő módon megcsinálni. Nincsenek tisztában olyan fogalmakkal, mint: ős, tél, nem ismerik fel a színeket. Megfelelően rajzolni és színezni szintén csak egy-két gyerek képes. A megtanult verset vagy éneket viszont mindenki szívesen szavalja illetve énekl.

Ezeket a dolgokat tapasztalva bennünk már sok kérdés felmerült. Például, hogy érdemes-e ezt ekkora energiával csinálni? Melyik megoldás lenne célszerűbb: a csak cigányóvoda, vagy a vegyes?

A hiányosságok azt mutatják, hogy kell és érdemes dolgozni ezekért a cigánygyerekekért. Már az is eredmény, ha megtanulnak valamennyire magyarul, és elsajátítanak néhány alapvető dolgot. Lehet, hogy ezek a gyerekek mindezeket hasznosítani és kamatoztatni fogják.

NAGY ÁGNES

Bethlen Gábor krónikásai

Amit Bethlen Gáborról, az ő koráról tudunk, azt a kortárs, illetve közelkortárs krónikákból tudjuk. Makkai László is ezek közül válogatott, s a *Gondolat* kiadó közreadta születése 400. évfordulóján a nagy fejedelem emléke előtt tisztelő, szép kiállítás ellenére elérhető árú kötetben.

A szerkesztő négy történetírói műfaj fennmaradt darabjaiban tallózott: *Propagandaműnek* nevezi Késérű Dajka János írását, s néhány most-kiadásra nem kerülőt is megnevez.

Nem került a kötetbe Háport-honi Porró Pál Curtius-fordításának előszava: a kihagyás s a besorolás — Makkai propagandaműnek veszi — még indokolható, az azonban már nem, hogy a fordító nem vétett fel Bethlen udvari történetírói sorába — az előző szerint Bocatiust közvetlenül Bojthi Veres Gáspár követte.

Emlékirat nagy számban maradt fenn e korból, most Bethlen bizalmasának, Hídvégi Mikó Ferencnek „Históriájá”-t olvashatjuk „a maga életében lett érdé-lyi dolgokról”.

A Rákóczi-párti Szepsi Laczkó Péter, a világlátott szász Krauss

György, a kolozsvári Segesvári Szabó Bálint, a fejedelmi vallási toleranciát is keveslő Nagy Szabó Ferenc krónikáinak kiválasztása a szerkesztő munkáját dicséri, főleg azért, mert Bethlen Gábor alakja, politikája több, felekezeti és nemzeti szempon- tól elbírálásban állítódik elénk, s könnyíti meg a mai olvasó elfogulatlanabb Bethlen ké- pének kialakítását.

A korához képest jó színvona- lú Bethlen-diplomácia a török, a Habsburg s a magyar rendek közti lavírozásokról, s a Bethlen és a császár közti békétárgyalá- sokról három jól képzett diplo- mata — Toldalagi Mihály, Thurzó Szaniszló, Révai László — naplójából alkothatunk ma- gunknak képet.

Makkai László munkáját nem csak a szerkesztés dicséri. A be- vezetében a Bethlen-korabeli történetírói műfajoknak tömör, világos áttekintését is adja, s mindenki számára könnyen hasz- nálhatóvá teszi a kötetet a függe- lékben található latin-magyar szójegyzék elkészítésével.

Az olvasó számára élmény le- het a Zimányi Vera válogatta bő képmelléklet meglepetése is.

MONOK ISTVÁN

ERDŐRÉSZLET — ŐSZI ESŐK UTÁN

A párizsi egyetem — magyar szemmel

A Francia Köztársaság és a Magyar Népköztársaság között fennmaradt egy kulturális tradi-
ció, amelynek értelmében vala-
melyik francia felsőoktatási in-
tézmény fogad egy magyar ösz-
töndíjas hallgatót. Az 1979/80-as
tanévben az egyéves ösztöndíjat
Szabó István, a JATE Bölcsé-
szettudományi Karának most V.
éves, francia—történelem sza-
kos hallgatója kapta meg. A ta-
nulmányút a propos-jaként az
Ecole Normale Supérieure-on töl-
tött egy évről, a francia felsőok-
tatás rendszeréről, a francia ok-
tatás módszeréről kérdezem Sza-
bó Istvánt.

— A francia felsőoktatási rendszernek három szintje van. Az első fokozat a licence, a második a maîtrise, a harmadik pedig a doctorat. Ezek mindegyike két év tanulmányi időt jelent, gyakorlatilag csak akkor kell (kötelező) vizsgálni, amikor ezeket a diák elvégzi. Mind-egyik fokozat elvégzése után ki lehet lépni, és mindegyik foko-
zattal el lehet helyezkedni. Például a licence fokozat elvégzé-
se után is el lehet helyezkedni tanárként. El kell mondanom, hogy Franciaországban tökéletesen megvalósult a tömegokta-
tás, lévén, hogy nyolcszáz ezer-
egymillió közé teszik az egyidő-
ben tanuló egyetemisták szá-
mát. Ennek a ténynek kétsége-
lenül több oldala van. Egyrészt,
bizonyítja azt, hogy az oktatás
demokratikus, másrészt azonban
jelzi, hogy az elhelyezkedés so-
ciális feszültségeket okozhat.
Harmadrészt, éppen az egyete-
met végzetek nagy száma miatt
az egyetemi diploma értéke de-
valválódott. Így fontossá vált az
egyetem utáni, post-graduális
képzés, vagyis újabb és újabb
diplomák megszerzésével bizto-
sítja magának mindenki az élet-
lehetőséget.

— A tanulmányok irányítása az egyetemeken belül hogyan történik?

— Az egyetemi tanács demok-
ratikusan megszervezett intéz-
mény, tanárok és diákok egyen-
lő arányban vesznek részt benne.
Közösen döntenek a hallga-
tandó stúdiumok jellegéről, az
órak számáról, stb. Egy adott
kurzuson ún. témavezető taná-
rok vannak, akik a diák saját
problémáit és tanulmányait ori-
entálják. A témavezető tanár
határozza meg az alapstúdiumok
óraszámát, de a részkérdések-
kel foglalkozó szemináriumok
kijelölése demokratikusan tör-
ténik. Vagyis: egyrészt a diák
érdeklődésének megfelelően,
másrészt esetlegesen új, sokszor
divatos szempontok, módszerek
figyelembevételével.

— Az Ecole Normale Supé-
rieure-on tanult a mai francia
szellemi élet legtöbb kiválósága
Te mit tanultál itt, kívül kerül-

tél kapcsolatba, s milyen jelle-
gű maga az intézmény?

— Az Ecole Normale Supé-
rieure-on részben tanár szakoso-
kat, részben pedig magasan kva-
lifikált szakembereket képeznek,
akik részben a tömegkommuni-
káció, részben az egyetemi ok-
tatás irányítói lesznek. Én iro-
dalomtörténetet tanultam, Mon-
sieur Bersani volt a témavezető.
Mint már említettem, a témavezető kijelölheti a kötelező
kurzusokat, másrészt viszont el-
küld más kurzusokra is, így
nem csupán az Ecole-on, hanem
részben például a Paris Quatre-
on, a négyesszámú Sorbonne-on
hallgattam, tekintve, hogy bizo-
nyos, számomra szükséges kur-
zusokat itt végezhettem el. Itt
látogattam többek közt M. Citron
Balzac-kurzusát, s francia klasszi-
kus morálfilozófiát hallgattam M.
Garapan-nál. Meg kell még em-
lítenem a Collège de France-t,
ami független minden oktatási
intézménytől, s már több mint
háromszáz éve kötődik ehhez a
franciák által „törvényen kívü-
liség”-nek nevezett állapothoz.
Itt hallgattam például Claude
Lévi-Strauss, Georges Duby és
haláláig Roland Barthes előadá-
sait is.

— Egy pillanatra visszatérve az oktatáshoz: a vizsgákról ha
többet mondanál...

— Mint mondtam, a vizsga
nem kötelező, csak bizonyos
alapkurzusok elvégzése után. A
nálunk ismert kötelező, szemesz-
ter végi vizsgák nem léteznek.
Az alapkurzusok utáni, átfogó
vizsgák írásbeliek, esetleg szóbe-
liek is. A szemináriumi dolgoza-
tokat viszont rendkívül komo-
lyan veszik, ezek szinte mindig
írásbeliek.

— Hogyan fogadják Francia-
országban a külföldi ösztöndíja-
sokat?

— A Francia Köztársaság
végtelenül korrekt módon jár el
az ösztöndíjasokkal. Tehát min-
den anyagi és erkölcsi támoga-
tást megad ahhoz, hogy a kül-
földiek tanulmányokat folytá-
hassanak. Lehetővé teszi példá-
ul, hogy kutatásai folytatásához
mindenki igénybe vegye a Bib-
liothèque Nationale-t is, ahol a
számára szükséges kéziratokat,
dokumentumokat kézhez kap-
hatja. Ez a fajta fogadó-készség
tulajdonképpen nem jelent
megkülönböztetett bánásmódot,
tehát az ösztöndíjas is egy hall-
gató a sok közül.

— Voltak-e lakásproblémád,
s mennyi ösztöndíjat kaptál ha-
vonta?

— A kollégiumokban nincs
fenntartott hely, a lakásproblé-
mát mindenkinek egyénileg kell
megoldania. Ugyanakkor van egy
CROUS nevű szervezet, amely
többek között a szállás-problé-
ma megoldásában is segít. — Az
ösztöndíjaim havi 1500 franc
volt, ebből kellett fizetni a szál-
lást és az étkezést. A szállás
kétszáz franc körül, a menzán

az ebéd és a vacsora háromszáz
franc körül volt havonta. Az
1968-as diákmegmozdulások há-
tására átszervezték a menzákat,
így ott is érvényesül a diákel-
lenőrzés, ennek következménye-
ként rendkívül jó minőségű éte-
leket adnak.

— Tanulmányaid szempontjából mit jelentett Párizs?

— Párizs a tanulmányok foly-
tatásának egy par excellence
színhelye, lévén, hogy az 1968-
as diákmegmozdulások óta az
oktatási rendszer sokat demok-
ratizálódott, másrészt pedig a
francia nyelv és kultúra egye-
tes jelentőségű, noha fajsúly-
a és szerepe az angolszász kultú-
rákhoz képest csökkenő tenden-
ciát mutat. — Egy kelet-európai
országból érkező diák pedig két-
szeresen is tanul: egyrészt a
polgári kultúra középpontjából
csak értékeket megtanulni és
elhozni lehet, gondolatokat, em-
beri és művészi beállítódást,
amelyet aztán a saját kelet-eu-
rópai világunkra próbálunk for-
málni; másrészt, az előző szem-
ponttal összefüggésben, pontos-
sabb ismeretei, fogalmai lesz-
nek saját világáról, objektívebb
szempontok alapján tudja érté-
kelni saját hazája kultúráját,
problémáit. Így minden kelet-
európai legtöbbet saját földraj-
zi régiójáról tanul.

Egyébként — mint tudjuk —
Párizs hagyományosan a kelet-
európai intellektuelek, így a
diákok gyűjtőhelye is, ezt annak
az érzékenységnél köszönheti,
amely a Nagy Francia Forradalom-
mal született, s amelynek lényege
az állandó változás, az új keresése,
az avantgarde, a divattól a legelvon-
tatott ideig, s amely hosszú ideig
hiányzott Kelet-Európa múltjában.
Ez az a „fáziskésés”, ame-
lyet a kelet-európai intellektue-
lek Párizst megjárva „behoz-
tak”, s onnan visszatérve igye-
keztek élővé tenni.

B. GY.

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a
Szegedi Orvostudományi Egyetem és
a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola
MSZMP bizottságának lapja

Feladás szerkesztő:
DR. SZABÓ MAGDOLNA
Szerkesztőség: 6720 Szeged
Dugonics tér 12. Telefon: 12-118
Megjelenik havonta kétszer
Ára: 1,50 forint Előfizetési díj
egy évre 24 forint
Terjesztik az intézmények KISZ- és
szakszervezeti bizottságai
Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó
Vállalat Szeged, Tanácsköztársaság
útja 10. sz. 6740
Telefon: 12-633. Telex: 83-282
Feladás kiadó: Kovács László (szaksz.)
Szegedi Nyomda Szeged
1980. X. 24. — 4344
Balcsy-Zsoltok u. 28. sz. 6720
Feladás vezető: Dobó József igazgató